

[Ingvar Dahl.]

tilsiger. Alle disse mange forhold taget i betragtning mener vi, det er fuldtud rimeligt, at vi lader ministeren få den forøgede tid, således at dette høje ting ud fra det materiale, der til den tid kan foreligge til belysning af problemerne, i ro kan få lejlighed til at forme såvel byggestøtteloven som lejeloven, således som vi ønsker dem affattet.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslagene til forlængelse.

Lorentzen: Jeg traf forleden dag en mand her i folketinget, der var meget kyndig i boligspørgsmål, både praktisk og teoretisk, og han kom med en replik, som jeg ikke kan lade være at referere her. Den gik ud på, at når folk ikke betaler den husleje, der passer til befolkningens forøgede indtægter, er boligmanglen et varigt problem, men ændrer lovgivningsmagten sin holdning til spørgsmålet, er boligproblemet løst, før nogen aner det. Jeg tør ikke fuldstændig gøre disse ord til mine eller mit partis, men på den anden side er der for mig ingen tvivl om, at de peger på noget meget centralt og rigtigt i hele dette boligspørgsmål. Betragtningen refererer sig alene til huslejen i den såkaldte gamle boligmasse, d. v. s. lejligheder, der var taget i brug den 1. september 1939, og de udgør antagelig nu ca. 75 pct. af samtlige boliger her i landet.

Nu tvivler jeg ikke om, at der også indenfor denne gamle boligmasse findes forskellige lejeniveauer, idet visse grundejere har været dygtige til at få frivillige overenskomster, hvorefter lejen kunne forhøjes, og der er også lejere, der har kunnet se, at grundejeren var i en noget vanskelig stilling, og derfor har været mere villige til at gå med til en lejeforhøjelse end andre lejere. Men bortset herfra — fra boligministeriet har vi fået en statistik, der viser det — ligger den gennemsnitlige husleje i den gamle boligmasse i dag kun ca. 15 pct. over lejen pr. 1. september 1939, medens befolkningens indtægter gennemsnitlig ligger ca. 150 pct. højere end i 1939. Iøvrigt må vi ikke glemme,

at der her i Danmark eksisterer mange nyere lejligheder, f. eks. i alle de bygninger, der er opført med stor statsstøtte indtil henimod 1950, hvor lejen gennemsnitlig kun er ca. 34 pct. højere end i den gamle boligmasse. Men tager vi lejligheder fra 1950 og fremefter, da den voldsomme stigning i byggeomkostningerne fandt sted, når vi til en leje, der ligger ca. 50 pct. over det, der betales i den anden, nyere boligmasse i husleje.

Lovgivningsmagten her i landet har jo søgt at løse disse problemer i to love, nemlig huslejeloven og boligstøtteloven, og derfor bliver det også lovgivningsmagten, der må give los, for at disse problemer igen kan blive taget op på almindeligt liberalt grundlag. Jeg skal være den første til at erkende, at der er intet politisk parti med ansvar, der tør gå ind for en pludselig ophævelse af de to love, idet vi må erkende, at ligesom det er i naturen, der ikke bevæger sig i spring, således bør lovgivningsmagten heller ikke bevæge sig i spring, men harmonisk glide frem imod en afvikling.

Jeg skal også villigt erkende, at den højtærede boligminister er kommet i svære vanskeligheder. Nu er den højtærede boligminister jo ikke ukendt med problemerne, fra da han tidligere var minister, men det må alligevel erkendes, at der til løsningen af disse spørgsmål knytter sig en lang række usikre faktorer. Vi er ikke blinde for, at vi bevæger os på et område, der i sig selv, rent bortset fra hvad ministeren hedder, indeholder meget sprængstof og mange usikre momenter, og at man både må interessere sig for pristal, beskæftigelse, forbrug, inflation og meget andet for at komme til det rigtige resultat.

Vi må imidlertid mene, at det er et lovlig stort krav, den højtærede minister stiller til os, når han vil have, at revisionen af denne lovgivning skal udskydes et år. Den højtærede minister bør i hvert fald ikke udskyde den længere end til 1. januar, og endvidere må den højtærede minister forpligte sig til at fremsætte lovforslag, der kan komme